

«Лише рефлексія, лише усвідомлення, лише прояснення безмовного, лише повернення мови німоті, лише висвітлення тієї тіні, яка відриває людину від самої себе, лише одухотворення бездіяльного - ось що становить тепер єдиний зміст і форму етики»

Фуко

Радикальним відділенням людини від матеріального світу був би внос її особистості за межі тіла і мозку. У багатьох релігійних доктринах, наприклад авраамічних, це здійснювалось за допомогою душі, тепер же це втілено в ідеї цифрового вивантаження на носій (mind uploading). Таке завантаження одночасно продовжує й остаточно оформлюється в ідею церебрального суб'єкта (ідея того, що особистість людини напряму пов'язана з її мозком).

В ідеологію церебрального суб'єкта в силу її відносної залежності від нейронауки вбудована можливість фіналізації. Річ у тім, що одна з радикальних можливостей або обіцянок сучасних досліджень мозку - повне картування мозку, розпізнавання нейронних зв'язків і патернів з їх подальшим оцифруванням. Це може означати можливість продовження свідомості без органічного тіла і мозку в реальному або віртуальному світі.

Сьогодні людство колонізувало інші планети, а штучний інтелект давно став буденністю. На руїнах інопланетної цивілізації на Марсі та інших планетах були знайдені артефакти, на основі яких вдалося вдосконалити технологію збереження особистості та спогадів на «диск» (або «кортикальний стек») і його трансплантацію в нове тіло. Стек завжди знаходиться у власника. Його в обов'язковому порядку імплантують всім громадянам Протекторату¹ як тільки їм виповнився сім років. Оцифровка особистості стає в нашому світі рутиною та соціальною конвенцією, залученою у багатьох соціальних, економічних і політичних практиках. Нові тіла коштують грошей, тому вибір і зміна тіла доступні небагатьом індивідам.

Термін зберігання особистості й спогадів на диску обмежено лише його матеріальними характеристиками, а кількість тіл і прожиті роки - фінансовими та психічними ресурсами людини. Після природної або насильницької смерті людини її диск, якщо він не був пошкоджений, може бути імплантований в інше тіло - чуже, клоноване або синтетичне (sleeves - «оболонки», які можна міняти). При цьому під страхом знищення диску заборонено створювати копії особистості на інших дисках. Поки диск цілий, є шанс на повернення до життя, знищення диска - справжня смерть, вже не пов'язана з руйнуванням органічного тіла. Більш того, перебування на диску без тіла в певному сенсі можна назвати

¹ Всепланетарної держави, яка існує на момент гри.

якщо не життям, то існуванням: для прикладу - пенітенціарна система позбулася тіл, і тюремні ув'язнення відбувають, перебуваючи на дисках, але не в тілах.

Чекають на дисках і ті, у кого після смерті тіла немає грошей на нове, поки їх родина не накопичить достатньо, щоб купити їм хоч якесь тіло.

Ця інопланетна технологія відкриває безліч можливостей. Можна майже миттєво подорожувати між планетами, втілюючись на новій планеті в новому тілі. Жертви злочинів можуть воскреснути, на один день в іншому тілі, щоб висунути звинувачення проти вбивці, попроситися або поспілкуватися з близькими. Є склад тіл, що звільнилися після відправлення людей в тюрму. Ці тіла продаються або здаються в оренду тим, хто не може купити тіло для свого близького. Наприклад, тіла беруться в оренду в особливих випадках: свят, сімейних урочистостей і т.ін. Також до оренди вдаються, щоб в ризикових ситуаціях зберегти свою власну оболонку, або для відряджень на інші планети. Крім того, у світі існує щось на зразок соціального забезпечення. Протекторат забезпечує безкоштовну оболонку жертвам злочинів, аварій, стихійних лих тощо.

Величезний пул можливостей пов'язаний з віртуальною реальністю. Можна завантажити сюди особистість заради тих чи інших цілей - те, що відбувається тут переживається як реальне. Цією можливістю користуються, наприклад, для допитів і катувань - це не пошкоджує тіло. Смерть тут - просто закінчення раунду, після якого йде перезавантаження, і так до нескінченності. Природна межа тортур - міцність людського тіла - усунута, і остання альтернатива, смерть замість страждання, відібрана, страждання - нескінченно.

Цікаво, що до реалізації завантаження свідомості на носій людство прийшло не шляхом систематичного наукового пізнання, а в результаті якогось розриву в ньому або вторгнення в його хід ззовні - знахідки й успішного запозичення чужих знань і технологій. Безсмертя і зміна природи смерті були привнесені, а не досягнуті людиною, це дари або спадок таємничої загиблості й більш розвинутої цивілізації.

Тіло втрачає свою значущість і стає комерційним витратним матеріалом («оболонкою»). Воно вже не храм, але і не в'язниця, як в неоплатонізмі або гностицизмі. Це, строго кажучи, необов'язкове тимчасове житло та інструмент для особистості, яка тепер зосереджена на диску та каналах передачі даних. Переживання можна безпечно отримати і у віртуальному світі. Але ідентичність зовсім не дематеріалізується і не уподібнюється душі. Змінюється тип її матеріальності: тепер це не органіка, а комп'ютерні пристрої. Звільнившись за допомогою технологій від плоті, вона потрапляє в залежність від техніки. Тепер

техніка визначає межу справжньої смерті. При цьому народження все так само нерозривно пов'язане з плоттю, і без функціонального мозку неможлива поява свідомості. Необхідність відтворення утримує зв'язок людини з тілом. Ця технологія потенційно дарує безсмертя, скасовуючи смерть, настільки важливу для релігійного життя. *Смерть винесена за межі плоті: це не руйнування тіла, а руйнування диска.*

Внаслідок розщеплення двох смертей влада примушує індивідів до потенційно нескінченного існування, в якому вона зможе необмежено втручатися в їх життя. І досягнуто це було за допомогою радикального ривка у розвитку знань про мозок. Влада переформатувала поняття смерті, і неминуче вступає в конфлікт з уявленнями і практиками вірян, для яких смерть - чи не центральна подія як створеного богом світу, так і особистого життя.

Неокатолики вірять, що після тілесної смерті душа відходить в інший світ, і «воскреслий» вже не має душі. Диск зберігає інформацію, але не душу. Чому небажане посмертне існування людини, вже позбавленої душі? Це свого роду зомбі, що володіє свідомістю і психічним життям, але позбавлений невидимого і важливого надлишку або особливої якості існування. Без душі він виводиться зі сфери дії божественної справедливості та відплати, не здатний записати на свій «рахунок» гріх, заслугу або чесноту, оскільки такого рахунку у нього вже просто немає. Це свого роду «сіре» для божественного аудиту існування. Зате рахунок є у душі, раніше пов'язаної з цією особистістю, і на нього можуть надходити начебто чужі, але все ще свої гріхи. Або за вчинені людиною без душі вчинки, або за те, що дана душа дозволила виникнути істоті, для якої Бог помер. Оцифровка особистості, відділення смерті від тіла і її прив'язка до технічного пристрою несумісна з неокатолицькими уявленнями про зв'язок душі й тіла і про роль тілесної смерті. Між трансцендентним загальним Воскресінням у відновлених тілах і іманентним технологічним «переродженням» в чужих або штучних тілах вони очікувано обирають перше.

Після поразки останнього бунту проти протекторату неокатолики залишаються єдиними, хто протистоїть технологізації громадського порядку і відмовляється від яких би то не було маніпуляцій з диском після смерті. Для них на диски наносять спеціальне маркування, що захищає від повторної імплантації.

Вони вимагають для себе схлопування відмінності тілесної та технологічної смерті. Збереження диска означає збереження загрози того, чого вони так бояться.²

² На момент подій нашої гри, Резолюція №653, яка дозволяє суддям та слідчим нехтувати релігійними поглядами жертви та воскрешати її для свідчень в суді не написана.

Неокатолики протистоять не власне науці та не технології завантаження свідомості й потенціальному нескінченному існуванню, а експлуатації та примусу до життя. Потенційна безмежність життя рівнозначна тут безмежності втручання влади. Оберігаючи заради порятунку кордон свого життя, смерть, неокатолики протистоять владі, яка прагне за допомогою технології відняти у них цю межу заради нескінченності контрольованого існування.

Рішення утримати кордон свого життя соматичним і не технологізувати його робить неокатоликів аутсайдерами. Неокатолик особливо вразливий перед вбивцею, бо після тілесної загибелі він не може бути відроджений в іншому тілі для свідчень проти свого вбивці. Будь-хто може вбити їх з великою ймовірністю залишитися безкарним.

Іншими словами, захищаючи цілісність своєї смерті та надію на вічне життя від біополітичного та технологізованого втручання в життя всіх індивідів, неокатолики вимушено наближаються до “голого життя”, а коли держава береться усунути загрозу цього стану, вони позбавляються останнього захисту від цієї технології.

Очільниця неокатолицької церкви, Мати Римська Лукреція III

2365 рік

Релігійне життя і характер релігії під час подій нашої гри не відрізняються істотно від таких у 2020 році, коли в практичному житті релігійна доктрина про душу в основному уживається з багатьма досягненнями науки, що змінили наші уявлення про природу людини (зрозуміло, конфлікти бувають, але частіше у випадках окремих релігійних організацій (напр., Свідки Єгови, які відмовляються від переливання крові) або окремих вірян). Це поєднання в житті одного індивіда різнорідних дискурсів про його природу з тими етичними наслідками, які з них походять, можливо, лише поки вони мобілізуються в різних ситуаціях і між ними не виникає непереборний практичний конфлікт.

Неокатолицька церква. Хронологія:

I ст.н.е. - утворення католицької церкви

1054 - розкол зі східною Церквою

2270 - неокатолики отримують право маркувати стеки

2275 - утворення єдиної Неокатолицької церкви.

2278 - Ватикан профінансував міжзоряну експедицію для дослідження інших галактик

“Штаб квартира” - Ватикан, Земля

Структура - аналогічна католицькій церкві XXI сторіччя

Особливості:

- забороняється користуватись клонами
- забороняється користуватись синтетичними тілами
- забороняється міняти одну оболонку на іншу
- забороняється використовувати будь-які технології, які пов'язані з перенесенням свідомості з тіла (в тому числі, і для дачі показань)
- Зазвичай спеціальний маркер наноситься людині, коли їй виповнюється рік. Людина може позбавитись від нього, якщо захоче, але тільки після досягнення повноліття. Або поставити, якщо вирішить, що їй це потрібно.